

БУЊИШТЕ

Крај буњишта живе
жене спуштених образа
и испраних дланова.
У град иду само до доктора
на црвено слово,
код „женског” ни тад.
Око њих штекћу трактори,
пропињу се парипи.
Заору смрзнуту ледину,
ошину неуздрхтале сапи.
Из жена теку нечисте воде,
с буњишта певају цветале тикве.
Труле роднице пуне белог семена
кô тикве жуте располућене
на буњишту узреле,
на буњишту увеле.

ПЕЦИВО С ЈАГОДИЦА

Дане Вага држи пекару
онкрај града.
Сваког дана носи у банку
пазар пун брашна
на који бројач новца ћути,
те банкар кући одлази
с мирисним пецивом на јагодицама.
Јутром кад крај пекаре
прође банкарева жена,
Дане довикне:
– Свратите на вруће погачице,
комшинице!
А она му вели:
– Ја сам топле хлепчиће
још синоћ погрицкала!

ДИМНИ КОНЗИЛИЈУМ

Испред главног шатора
 гужва,
 љуште се мандарине,
 пије аква viva,
 цупка левом ногом
 и гледа у сат.
 После 150 минута
 нервоза обично опрљи језик,
 па он поскочи
 по погрешним ушима.
 Велики врач се узнемири тад
 и прекине ритуал с лулом.
 Гвирне из шатора,
 прострели нас погледом
 и каже ако не престанемо
 да арлаучемо
 прекида исцељења,
 ха, он један живот има.
 Нас педесеторо паднемо ничице,
 лизнемо стопе ил' плочице
 и хорски занемимо.
 У шатору зној претходних мука
 узалуд гута дим.
 – Ватрену воду? – питам
 поморавским акцентом.
 Не разуме тај дијалект:
 – *W-taxol*, дванаест пута,
 и пружи нам лулу
 да ипак повучемо.

МИРИС

Отуђени,
 загледани
 свако у свој зид,
 отимамо се о дечје теме
 које на нас мирише.
 Стежемо обруч
 да задржимо
 прокисле пинте,
 но расушена храстовина
 мирише на
 умрлог бачвара.